

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Meditationes pro viâ purgativâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

MEDITATIONES PRæparatoriæ
VIA PURGATIVA.

Anima, quæ per peccata à Deo separavit, & de qua dici potest: *abierit in regionem longinquam,* tò etiam dicitur à patria cœlesti se elongatum nulloque habito respectu ad gaudia cœlestia abyssali miseriæ sese immerfisse. Improbabile siquidem est, ut peccatis obnoxiatum diatur beatam illam Civitatem, ubi *quinatum intrabit*, ut ergò hanc ipsam sibi vendicet, vitæque beatæ, atque ipsius Dei capacem se faciat, necesse est vias illas arripiat, quæ ipsam eò persequi possunt, hæ autem, ad stipulante Alcega calculo, in tres classes distribuuntur, purgativam, illuminativam, & unitive. Verò per has ipsas ternas semitas labyrinthi se involvat, primo omnium per viam purgativam incedere debet, quæ in intimis de commissis noxis consistit, animæ contritionis lachrymas purificando, luendo. Viaticum, quo in itinere sustentetur, & cibus, quo spiritus nutritur, meditationes faciliùs ad dolorem, & contritionem permoventes, quæ sunt de sui cognitione, de morte, de extremo particulari iudicio, & aliæ similes. *rent in hac via, præsertim ab initio,*

S PRæque gravissimæ difficultates, quos ut felici-
VA. ciori saltu transiliat, proderit, comites sibi
à Deo. S. Josephum, & alios sanctos sibi devotos,
poteat: quibus, quasi totidem fulcris, suffulta, feliciter
inquam, ad portum perveniat, Deoque intimè jun-
gi se elongatur.

DIES PRIMUS.

*De fine, ob quem homo crea-
tus est.*

MEDITATIO PRIMA:

PUNCTUM PRIMUM.

Nosse debes, Anima devota, essentiam,
magnitudinem, majestatem, & glo-
riam Dei ne minimè quidem à crea-
turis dependere, sed totum à se ipso proma-
re. Ipse non indiget creatura, *Bonorum Ps. 15.*
ostrorum non eges: Dicebat David ad Do-
v. 2.
minum suum. Si nullam prorsus creaturam
roduxisset, Idem ipse esset. Tantus est
Deus, dum creavit unum mundum, quantus,
mille creâset. Si omnes animæ creatæ
lvarentur, non idcirco vel minimum ejus
loriæ accresceret, nec, si omnes damnaren-
r, quidpiam de sua magnitudine, Majesta-
& gloria deperiret. Unde colligere po-
tes,

tes, O Anima, te à Deo non creatam pro
ipsum, nec pro ipsius utilitate aut commo-
sed creatam fuisse in tuipsummet utilita-
Creavit igitur hominem, quatenus eius
infinitam bonitatem, & amorem imp-
ret, adornando cum splendore divini-
tiae, quâ adminiculante, aeternæ gloriae
efficeretur.

AFFECTUS.

Quid agis, Anima mea? quid co-
non vides, quàm Deus tui co-
non indigeat, cum pro se ipso
creaverit? Creavit te, ut suam gratiam
impertiretur, & sui ipsius, atque aeterni-
ria particeps, & cohæres efficereris.
ergò desidia tua, Anima? quid agis
tanto bono non respondes? cur tam
æstimas gratiam hanc bonis omnibus
exuberantem? Ah noli, anima mea,
se tam ingrata, tam negligens, & im-
noli peccatis tuis eam ulterius è corde
turbare, noli adeò esse terræ affixa, ut
men præferas, nec Deum, nec caelestem
Creatam es ad aeternam gloriam, creatam
Deo aeternum fruaris, creata, ut aeternum
felix, his ergò inhia, ad hæc suspirans,
pleno cursu insequere; corrige motum
emenda vitam, desle enormes excessus
Ah miseram me! quàm in caducis

rebus me ipsam turpissimè depereo, & non
quàm citissimè mentis oculos ad cœlestia in-
specto! Creator meus, En! profundissima
cordis humilitate gratias tibi ago pro opti-
mo hoc fine, quem in mea creatione præfixi,
gratias, quòd è nihilo me produxeris,
quatenus tuâ gloriâ & gratiâ æternùm per-
ruerem. Nolo, Creator meus, nolo posthac
æcidissimo vitiorum cœno infelix innatare,
quo tantis bonis destituor, & incapax fio.
Nolo posthac mundum, abominabor omnes
ius voluptates, & illecebras, nec intendam,
ut suspirabo, quàm te, mi Deus, & in te pa-
radisi gaudia.

Fructus, & proposita.

Ingradiatur anima cubiculum cordis, di-
scutiatur interiora sua, & deprehensio, quod
adeo à divina gratia exulet, adipiscen-
tæque æternæ non nisi superficietenus insu-
et, confundatur, statuto firmo proposito,
omnes illos defectus, qui tanti boni consecu-
tioni obstant, seriò emendandi, & corri-
endi; ne autem hoc ipsum propositum
iterum in auras avolet, congruum erit,
os ipsos defectus non conjunctim, & quasi
cumulum congestos, aggredi, sed successi-
vè, primò illum, quo se anima magis infesta-
, & à profectu removeri senserit, tum etiam
ceteros; eo semper ordine servato, ut ma-

gis infestior arripiatur, secus enim con-
re possit, ut nimia defectuum mole
territa, vel oppressa succumberet, & qu
re impossibili desperaret, quod minim
midandum, si modo predicto, nunc
nunc illum eradicare, virtutesque Ch
nas, quæ sunt certissima ad cælum se
implantare curaverit.

PUNCTUM SECUNDUM

Gen. 1. **C**ONSIDERA, hominem à Deo creat
se ad imaginem & similitudinem
Ex quo resultat, dotatum quo
fuisse nobilissimis potentijs, memori
lectu, & voluntate. Memoriã, ut De
que beneficiorum recordaretur: Int
ut eundem Creatoris sui cognitioni
deret, & in rerum cœlestium contem
ne exerceret: Voluntate, ut semper
suum amaret, & reliquas creaturas
ipsum. His adde & alia membra:
aures, manus, pedes &c. Oculos, ut
bilia Dei opera pro ipso homine pat
tueretur; aures, ut eas divino eloqui
caret; pedes, ut in servitium divinum
cteret, visitando Ecclesias, Nosocom
manus, ut in operibus charitatis se ex

AFFECTUS.

O Miserabilem me! quàm malè in

...m con
...moleve
...t, & qu
...minim
...nunc
...que Ch
...elum le
...DUM
...o creat
...ndine
...m quo
...emoria
...a, ut D
...r: Inte
...itioni
...contem
...semper
...aturas
...bra :
...alos, ut
...ne par
...eloquo
...divin
...ofoco
...is se ex
...s.
...malè im

...isce Dei donis utor ! Ah quàm exigua viget
...n me Dei memoria ! O quàm parum æstimo
...celestia, & non nisi tepidissimè Deum meum
...iligo ! Confiteor miseriam meam O Deus
...neus ! Quomodo est possibile, Anima mea,
...at tam parum ames illum, qui tam præclaris
...otentijs te ditavit ? Ergone intellectum
...uum impendes considerandis tam vilibus
...ujus terræ objectis ? Ergone amabis mun-
...lum, & carnem, juratos, ac infensissimos ho-
...tes tuos, & desines amare Deum tam bonum,
...am charum, tam amabilem, tam in te bene-
...ficijs suis effusum ? Ah ! non O Deus meus !
...bsint à me tantæ, & tam abominandæ stulti-
...iæ ; tu posthac eris unicum omnis boni mei
...bjeatum ; Te, Te solum amabo, Tibi soli
...erviam, utpote unico & ultimo fini, propter
...uem creasti me.

Fructus & proposita.

...I Anima probè consideraverit, quòd uni-
...cus, & solus finis, ob quem creata est, sit
...amare, & servire Deo, vix inducor, ut
...redam, fieri posse, quin totam se Deo sit di-
...atura. Fructus ergò erit, hoc ipsum stu-
...iosè menti imprimere, & cum adverterit,
...arum se hæcenus Dei recordatam, parùm-
...ve agnovisse, & amâsse, atque ad eò nobi-
...ssimis suis potentijs turpissimè abusam esse,
...sistet humiliationibus, oculisque in tan-
...tam

tam suam miseriam reflexis, curabit penetrare veritatem istam, quâ indubitanobis est, toties animam potentias suas impendere, quoties eas à Deo abstrahit amat alia objecta, quæ non sunt Deus. potest, animam illam, quæ in suis potentibus non includit Deum, eique solerter impoextra se ipsam detineri. Propone Anima mea, perfectiùs posthac observatam, & mores; excita voluntatem, & flamma, ne circa aliud, quàm unicum summum amoris objectum, qui est Deus, otiosè versetur, robora intellectum, & quam in contemplando Deo deficiat oculos suos abducatur; acue memoriam divinarum beneficiorum oblita, remandis alijs objectis se inflectat; sed beneficentissimum Deum suum immeraliud cogitet, in nihil aliud tendat, quàm hunc ipsum summum Benefactorem. Hoc facto, Anima mea, oculi frequenter à terra in cœlum erigent, aures velociter accipient instinctus Spiritûs Sancti, manus pedes bonis operibus promptiùs sese impendent, os & lingua divinas laudes personabunt, membra omnia ferventi vino cultui insistent.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima devota, omnes

ras non in alium finem fuisse creatas, quàm ut homini ad finem suum consequendum deservirent. Homo creatus est, ut serviat, & amet Deum; cæteræ creaturæ, ut famulentur homini, eumque adjuvent, quo faciliùs se ad Deum sublevet; unde habes, creaturas factas fuisse, ut tibi, non verò tu illis subsis, & obedias. Vide, & pondera, quàm omnes creaturæ ad hunc suum finem incessanter, & studiosissimè coliment: Sol in suo motu semper est immobilis, nec à sua via unquam deviat. Stellæ & planetæ nunquam suo influxu defunt. Terra continuò est sollicita, & laboriosa in producendis herbis, plantis, & floribus. Fluvij omnes cursu rapidissimo in mare fluunt, nec vel hilum voluntatem Dei transgrediuntur, semper memores finis sui, qui est, ut nunquam in motu firmentur, sed fluant, & refluant. Vide, Anima mea, An & tu tam pleno cursu ad finem tuum tendas, an verò ab irrationabilibus creaturis in hoc supereris, & iisdem potiùs in contemptum, quàm in obsequium Dei abutaris. Considera vitam & mores tuos, vide, quomodo manè, quomodo meridie, quomodo vesperi negotia tua instituas, an semper ut Deo placeas, an verò, ut carnalitati tuæ deservias, & terrenam substantiam tuam augeas.

F 5

AFFE-

AFFECTUS.

O Miseram te, & infelicem animam meam! An non vides, quàm debet confundi, & erubescere? Enimvero rationabiles Creaturæ non cessant tibi deservire, & tu toties intermittis famulari Deo, tamen præcisè, & unicè ad ejus servitium fueris creata? Quomodo possibile est, ut re tam evidenti & necessaria prudentiæ creatura irrationabilis, quàm præclarior rationis lumine instructa?

Quid agis, Anima mea, quomodo tenaciter potes adhærere, & etiam servare creaturis, quæ tamen, ut tibi deservirent, creata? quæ obsecro densa avaritiæ, auribus voluptatis nubecula adeò potest nubilare intellectum, & memoriam tuam Dominij, & magnificentiæ tuæ oblita? Quomodo mis mancipijs te submittas? Ah! Anima mea, confundere, erubescere, & benè considerare, quid agas, crede, crede, quia venient tempus, quo serò ingemisces, quòd tam parvè tam tepidè, tam negligenter agnovisti, amaveris Deum tuum. Creata es, Anima mea, propter Deum, atque in hunc finem omnes creaturæ in scalam tibi deserviunt, liberiùs ad Creatorem tuum ascendas; Et iterum, atque iterum miserrimam te in scalam hanc invertisti, non in sublime,

semper ad profundiora te demittendo, non ascendisti, sed descendisti, adeò affectus tuos creaturis affigendo, ac si illæ ultimus tuus finis essent. Ah! Confundere, confundere Anima; Recurre ad benignissimum Dominum tuum, & tantæ perversitatis, ac stultitiæ tuæ veniam deprecare, ingemisce, & clama: Ignosce O Domine, condona O dulcissime Jesu ingratitude meam, quâ medijs illis, ad te amandum, & serviendum concessis, tam turpiter sum abusa, dulcissimumque gratiæ tuæ mel in amarissimum fel peccatorum converti.

Fructus & proposita.

Cum viderit anima, deteriorem se esse alijs creaturis, negligentioremq; in exequendo id, quod ad finem suum est necessarium, confusa, & contrita proponet mutare vitam, & mores suos; omnes suas actiones ad Deum tamquam ultimum terminum dirigendo. Et quemadmodum lapis semper est inquietus, quousq; centrum suum obtineat, nec fluvijs cursum suum sistit, nisi obtento mari, ita & anima, nunquam sit quieta, quousq; ad Deum unicum suum centrum deveniat. Vita hominis velociter, ut flumen, diffluit, non igitur cursus ejus sistendus, nisi obtento Divinitatis Oceano. Veritatem hanc probè considerabat S. Augustinus, dum agebat

ajebat cor humanum semper esse inquietum usque Deum suum attingat: Inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te, pote ultimo fine, ob quem creatus est hominem quemadmodum idem S. Doctor testatur dicens: *Quia fecisti nos ad te.* Homo creatus est propter Deum, ergò in ipso solo quietum potest. Fructus hujus meditationis est gignens conatus, quo omnes tuas cogitationes mundo abstrahas, cor à creaturis elevas, semperque cures, ut omnibus suis motibus tendat, & aspiret ad Deum; ad quod adducet, identidem sibi in se in clamaris Deus! quid obsecro anima ages cum creatura, cui adeò inhias, & pro qua tam inquiete te defatigas? Quid mundum attendis pro eo non es creata? Ah! defatigata ad Deum, in ipso solo spem tuam pone, ad ipsum suspira, & omnia opera tua ad ipsum dirigas quia propter ipsum es creata, & ipse est finis, ac terminus actionum tuarum.

DIES SECUNDUS.

De gravitate peccatorum.

MEDITATIO SECUNDA:

PUNCTUM PRIMUM.

CONsidera, quàm sit grave, & castigatione dignum peccatum mortale, dum Angelus propter unicum tale sola superba cogitatione commissum tam graviter à Deo punitus est, ut mox omnibus donis supernaturalibus, quibus à Deo cumulatus erat, privatus fuerit, atque in ictu oculi à paradisi sublimitate in profundum abyssi infernalis præcipitatus, omnique pulchritudine, & dignitate à Deo concessa exutus, adeò, ut, quì priùs inter omnes creaturas pulchritudine præstabat, mox fuerit omnium turpissimus, aspectùque summè horribilis; & hæc omnia propter peccatum.

AFFECTUS.

O Peccatum! peccatum, quàm es abominabile! si nihil mali in te contineres, & afferres, quàm quòd adeò deformem reddas animam, dignum esses, quod omnes execrarentur. Ah Anima mea! qua fronte audes vel minimum peccatum committere, quod adeò te deturpat? Cùm S. Catharina

tharina Senensis vidisset animam peccati
 mortali obnoxiam, adeò horrore concu-
 batur, ut propè expiraverit; & tu videlicet
 poteris te ipsam tot peccatis deturpata
 nec tamen terrore concutieris? si non
 nauseabundè, & cum horrore intueri po-
 magnam corporis deformitatem, in quo
 quam in carcere conclusa teneris, quomodo
 tu ipsius fæditatem aspicere poteris? si
 pus, vili licèt luto compactum, tamen
 placet dum est deforme, quomodo placet
 anima ad imaginem Dei creata, & ipsius
 Dei perfruendi capax? si corpus in terra
 suam reversurum, & moriturum tam spe-
 sum cupis, quomodo tolerare poteris, ut
 anima omnis pulchritudo exulet, quomodo
 est, ut gaudijs cœlestibus potitura æternè
 vivat? Ah peccatum! peccatum! Oportet
 es horrendum!

Fructus & proposita.

FRuctum suppeditat B. Catharina
 nuensis, quæ, Confessario suo quomodo
 assistens, derepentè exclamare coepit
 Non amplius mundum, non amplius peccata;
 ta; & hoc, quòd, Deo permittente, in peccati
 mortalis cognitionè devenisset, cuius hor-
 re & atrocitate concussa in tam insolito
 latus proruperat. Hanc & tu imitare, Beata
 ma devota, clama cum Beata illa Virgine

Non ampliùs mundum, non ampliùs peccata: tam enim peccatum mortale grave est, & detestandum, ut omne quodcunque exco- gitabile malum praeligere debeas, quàm vel in minimum consentire, quia omnia mala magis animam profunt, quàm peccatum. Me- liùs est, perdere bona, sanitatem & vitam. Meliùs sufferre omnia tormenta, imò meliùs sustinere ipsummet infernum, quàm animam peccato inquinatam habere. Non est ma- lum vel tormentum majus, quàm peccatum, ipsum est unicum, & summum malum, quia hominem privat summo & unico omnis bo- ni objecto, qui est Deus. Quod cum ita sit, detestare, & execrare peccatum, fuge omnes occasiones, & illicita, quæ ad peccatum te pertrahere possunt. Omnia tormenta po- tiùs exopta, desidera potiùs æternùm in in- ferno ardere, quàm peccato obnoxia æthæ- reas ades incolere, quia, si in inferno sine pec- cato confisteres, certò paradysum quendam ibidem experireris, ubi econtrà infernum perentisceres, si in cœlo cum peccato dege- res. Scias, anima devota, infernum eo po- tissimùm deformem, diris que cruciatibus crudelem esse, quòd animam vitijs defædatae ibidem commorentur, paradysum verò amœ- num, aspectuque venustum, quia animam illi- batae eundem incolunt; inde est, quòd an- gelus mox, ut peccavit, à paradiso exclusus sit,

fit,

fit, ne videlicet, stante hac suâ culpâ, inferendam constitueret. Imprime hæc menti tuæ omniseriò statue, pulchritudinem in creatura moDeo tibi concessam illibatam servare, tæ an fiet, si facto tali proposito tenaciter adhasaris, nec ullo unquam modo admiseris, ne anima tua pretiosissimo Christi sanguine libuta, vel minima peccati labe depraestetur.

PUNCTUM SECUNDUM. Et ut

MEtire, Anima devota, peccati malis, gravitatem à magna ruina, met homini attulit, postquam illi privatoplastus noster in mundum invexit. Quotum ad animam; privavit eam divinitiam, & amicitia, quod est præcipuum bonum: privavit intellectum scientiale & cognitione, quam habebat de omnibus supernaturalibus; voluntatem inconstantitudine, quâ ad divinorum mandata regulas incedere satagebat: potentias sitivas promptâ obedientiâ, quam perbant rationi, & ratio Deo. O quantum perpeffus est homo in anima sua proptercatum! Quantum ad corpus: Concreatum id fuisse nullis subjectum doloribus, nullis cruciatibus, aut tribulationibus, pore calido nec incaluisse nimis, nec friguisset, suavi semper vere gavissimum.

Ipâ, infedam transegisset vitam. At post peccatum
nenti tuomnibus his beneficijs spoliatum subdebatur
in creatimorti, doloribus, & immensis miserimæ vi-
ervare, tæ angustijs. Considera insuper, omnes pœ-
citer adnas à Deo orbi intentatas : bellum, famem,
dmiseripestem, alias innumeras calamitates, à pec-
fanguiato originem traxisse. Evolve Sacram Scri-
labe depturam, & habebis, Diluvium, flammam Pen-
ta poleas, plagas Ægypti, & quidquid mise-
rabile repereris, omnia esse effectum peccati.
DUM. Et utinam monstruosus hic peccati foetus in
peccatiomali terrenis subsisteret ! altiora petit, ipso-
a ruina, met Deo (quod omnia alia superat) animam
am illuprivat, & æternis inferni flammis addicit. O
vexit. quot infelices animæ rigidissimo erebi sta-
m divigno innatant, propter unicum sola concupi-
puum hœcentia, aut complacentia commissum mor-
scientiale peccatum, absque eo, quod in opus illud
de omni edegerint !

AFFECTUS.

Quid fecisti peccatrix Anima mea? no-
sti utique quam grande malum sit
peccatum. Scivisti tot, & tanta
lamna, quæ infernalis hæc hyæna infert, &
amen, O te perditissimam ! tamen commi-
sti illud, ac tantis cruciatibus lubens volens
e subjecisti. Vel, si nescivisti, scias nunc,
o ipso momento, quo peccatum committis,
privatam te esse divinâ gratiâ, effectam Dei
G inimi-

inimicam, & secundum presentem ipsam
 condemnatam ad aeternas inferni po
 An his intellectis denuò peccare poterim
 Deus meus! scio, quod graviter te offe
 rim, submitto me nunc, volòque subiac
 mnibus pœnis, quas mihi imniseris, o
 hujus vitæ tormenta, imò ipsos etiam
 cruciatus non recuso, tantum, ne tu
 permittas, ut ultra in culpam incauta
 quia solum peccatum omnibus alijs
 gravius & pejus judico. En mi Deus
 ctissimis tuis pedibus advoluta humill
 flagito omnem pœnam, omnem tribu
 nem, & tormentum. Tibi supplico
 cordissime pariter & justissime Deus,
 hi immittas non unam mortem, non
 infernum, sed mille mortes, & mille
 nos, hoc unicum maxima cordis humi
 à te exoro, ut gratiam concedas, ne
 offendam. Dulcissimus mihi semper
 aspectus mortis, dulcissima omnia
 tormenta, modò remotam me videro
 cato, objecto omnium amarissimo,
 rendissimo.

Fructus & proposita.

Modicum tibi conferet, Anima
 ta, considerasse peccati dam
 gravitatem, si de ejus fuga no
 ris sollicita. Impossibile est, ut anima
 DO
 ta
 &
 orrea

se cognoscere peccati fæditatem, & damna, qua affert, si postea iterum committat. Reiteratio peccati evidens signum est, te illud denuò velle, tibi placere, & dulce videri, quod tamen est amarissimum. Anima, quæ verè omne peccatum radicitus amoliri satagit, nullam diligentiam non adhibet, quâ ingentem illam labem per peccatum contractam, quantocius abluat, probè gnara, tantam eam esse, ut pro ea eluenda necessarium fuerit balneum è pretiosissimo Christi sanguine confectum. Defecerunt remedia humana, ad Divina recurrendum erat, ut tanto malo remedium efficax reperiretur. Ergò & tu ad divina recurre, implora Dei auxilium, huic innitere, & firmiter statue, omnia peccata evitare. Elige potius millies mortis, quam vel semel Deum offendere. Nihil inquam boni tibi polliceare, quamdiu peccato mortali fueris coinquinata. Si bonum aliquod tam in hac, quam in altera vita desideras, fuge peccatum; omnem peccati maculam tolle, si in beatam illam civitatem intrare cupis, ubi nihil coinquinatum intrabit.

PUNCTUM TERTIUM.

osita.
Anima **D**ostquam consideraveris peccati atrocitatem & turpitudinem, te ipsam discuties, & ponderabis, quomodo pro eo, ut aborreas, foveris illud in corde tuo, & quoties
offen-

offenderis Dominum tuum verbo, concupiscentijs & cogitationibus.

Confidera, quàm parum tuas refranaveris, quantàmque peccantiam eisdem concesseris.

Subingredere, quantò intimiùs & cum animæ tuæ, accuratèque per tuam, & ad oculum patebit, quam Deum offenderis, quodque tuo numero excedant capillos capitis omnium enucleatissimè observa, & peccatum ingratitude, benè pondera quòd, non obstantibus tot tibi concessis, pro eo, ut gratam gravissimè eum offenderis.

Subsiste hinc cogitationibus interiora cordis tui, & videbis, fueris ingrata non solùm beneficiis, Redemptionis, Conservationis, tot specialibus favoribus, rationibus, quibus à Deo ad ritum, ad perfectionem excitaberis, tamen non solùm non obedivisti, res oclusisti, tantisque gratijs, gravissimis peccatis, respondisti.

AFFECTUS.

Quidain, Anima mea, tandem appetitus in offendendo Deo satiat? Quæ tibi è tot tuis

...tis vel minima utilitas? Ah! miseram te, &
...rbo, infelicem! O peccatum! peccatum! O ve-
...bus, re unicum, & summum totius mundi malum,
...uas pater quo, non nisi acutissimi omnium malorum
...eccandi tribuli prodire possunt. Deus meus, aman-
...issime Redemptor mi, O quàm confundor!
...nius valquam erubesco! dum, vix obiter perlustratis
...er spiculis anterioribus meis, veluti digito ostensum cer-
...quam pro, quantam fabam in me ipsam cuderim.
...ua peccata millies, ah! millies sum promerita, ut pro-
...itis tuis obter rationem tam exiguam, quam tecum
...a, & commivi, perderer, enecarer. Te, O mi JESU! tam
...pondera nihili duxi, Te, Ah pudet dicere! Te vi-
...eneficentiam, & salutem meam contempsi, neglexi.
...am te. Quomodo fieri potuit. Anima mea, ut
...siles tam crudelis in te ipsam, tantaque mala
...er tuam ingratitude tibi met fabricares?
...quàm agnosco, O Domine mi, agnosco culpas
...ficijs. Oceas, detestor mea peccata, prosterno me
...tionis, am pœnitente Magdalena ad sacratissimos
...nterni, sedes tuos, veniam humillimè imploro, &
...tutes, effluentibus lachrymarum rivulis pietatem
...aberis, am exoro. Eluam planctu amarissimo no-
...sti, fecerum mearum maculas, & curabo, ingradi-
...non, tudinem meam genuino ac perfecto amore
...etundere. Non intrabit posthac peccatum
...a cor meum; Tu, O Deus meus, eris dein-
...eps unicum objectum desideriorum, & co-
...tationum mearum. Tu unicus & ulti-
...do Deus, us finis operum meorum. Cor meum,
...cor tuus.

quod haecenus erat sentina malorum, nunc, & in aeternum sedes omnium bonorum. Hoc unice suspiro, hoc voto animitus apprecor.

Fructus & proposita.

UT concepti affectus tui fructificet omnem operam in eo collocare ut in firmo proposito, nunquam hac Deum offendendi, te stabilias. propter cogitabis sollicitè de vitæ mutatione, inquires radicem & viam peccatorum, procurabis & efficaciam remedia, quibus à vitijs avocari ad virtutes pertraharis; notabis ea, & sapientius deinde releges, concepti per novo proposito in bono perseverant quod summopere conducet frequenter de peccatis, plangendo & ingemendo quod tantum bonum, Deum tam tam piæ, tam amabilem offendenti particulari execraberis ingratitude oculisque in divina beneficia coniectis eisdem correspondere, aures tuas apertas tenendo, quibus vocem Domini tam gratiosè te vocantis protinus & in effectum deducas. Nec obliviam gratam te sistere, quod in credibili vitam tuam prolongaverit, tantum concesserit, ut de peccatis dolet

rum, etiam petere, & in gratiam redire potueris,
nium dum tamen eo ipso momento, quo in pecca-
voveo tum confenferas, ad æternas inferni pœnas
condemnari potuiffes, quæ omnia vel unico
hoc fufpirio exprimi poffunt. : *O Deus be-
gniffime miferere mei, & ne memineris ini-
quitatum mearum, de quibus doleo, & ingemi-
fco ex toto corde.*

DIES TERTIUS.

De Morte.

MEDITATIO TERTIA:

PUNCTUM PRIMUM.

Recole paulisper, Anima devota, quòd
Vas Electionis S. Paulus Romanis fuis
paternè infinuat, dum ait : *Per unum* Cap. 5.
dominem peccatum in hunc mundum intravit, v. 12.
& per peccatum mors, & ita in omnes homines
mors pertransijt, in quo omnes peccaverunt. Si
mors in omnes homines pertransijt, confide-
rare debes, & tibi quoque cum omnibus mo-
riendum esse.

Confidera quàm fit effrons, & crudelis,
quæ nullum, seu magnates sint, seu infimi
quique, seu divites, seu pauperes, respectum
habeat. Nulla potentia, nullæ divitiæ præ-
valere poffunt, quin omnibus indifferenter

crudeli sua falce filum vitæ præcidat. necesse est.

Considera, mortem esse *ultimum* *terminum*, nulli magis terrificam, quàm peccatoribus, qui tandem terroris ejus effectum mediabili suo damno experientur. Oportet erit terribile, relinquere vitam tantam amatam! relinquere tantas divitias, & honores, tot voluptates, & omnia, in quibus delectabantur. Terribile, dum à contentiæ Synteresi horrendum excruciatam suam vitam consideraverint. Terribile, dum jamjam agonizantes desperant intuebuntur per hanc temporalem viam sibi sterni, quâ, quasi per latissimam, infernum ingrediantur, mortem temporalem æterna commutaturi. Terribilis erit mors. O quantus terror considerare, æternitatem nunc adeundam hanc gressu tam incerto, ut nesciamus, utrum sit salutis, an verò perditionis simus ingressi.

AFFECTUS.

NE dubites Anima mea, sed certò moriendum tibi esse. *Statutum est omnibus hominibus semel mori.* Nonne moriendum? si moriendum, & morte tam terribili, cur tam es desolatus? cur non incessanter te excitas & laboras, quo suavem eam, & dulcem tibi

das benè vivendo? si aliquando divitias, & vitæ hujus voluptates deserere debes, cur non relinquis modò? An nescis Evangelicum illud consilium, quo paternè monemur, *facere amicos de mammona iniquitatis, ut cum deserimus, recipiant nos in eterna tabernacula.* Luc. 16. v. 9.

Resolue te Anima mea, clama ad Deum tuum, & plenissimè in ipsum resignata offer illi omnia tua. Ah mi Deus! si mori debeo, si omnia relinquere, ecce! nunc ex toto corde, totòque affectu omnibus hujus mundi delitijs, omnibus voluptatibus, omnibus divitijs renuntio, valedico, abjuro. Agnosco, O mi Deus! agnosco, & eheu serò agnosco, desipere animam illam, quæ suos affectus rebus terrenis affigit, quas tandem necessariò & inevitabiliter deserere debet. O me miseram & insipientem, quæ conservandæ huic perituræ vitæ tam sollicitè invigilabam, æternæ econtrà non nisi superficietènùs studiosa!

Fructus & proposita.

SI prædicta probè consideraveris, mortemquæ inevitabilem tenueris, fructus exinde deducendus perfacile patebit, odium videlicet erga hæc transitoria eliciendum, omnes mundi illecebras contemnendo. Estimulabis te proinde frequenter, atque integerrimo affectu relinques omnia illa, quæ tandem morte instante necessariò

erunt relinquenda, cui si assueveris, mortem experieris dulciorem, nec grave erit, illam ferere, quæ dudum sincero corde respue-
 Scias, O Anima, mortem plus & minus terribilem, prout vita præcedens fuerit, siquidem est Eho vitæ, *qualis vita, finis* ajebat S. Bernardus. Si fueris terrene quasi ignara, & à mundo abstracta vitæ grave non erit, morte adventante eum relinquere. Si vis, ut mors non sit tibi terribilis, benè vive, & dulcescet; manifesties, si fueris integra vitæ, sceleris querara. Quid obsecro consilij, O Anima, si rificus iste apparitor hac horâ, hoc mortu instaret? fac nunc, quod tunc fecisse peres, *expurga vetus fermentum*, præparabis bonis operibus ad hospitem, qui & tibi omnibus alijs, est inevitabilis; Emenda tam tuam, confundere, & erubescere de omnibus negligentijs, & peccatis tota vitæ commissis.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA, Anima devota, quemadmodum certum est, quod ventura mors, & quod omnes mori debent, ita etiam certissimum esse, tempus & hora mortis nulli omninò perspecta esse, imò id ipsum tempus tam esse improvise ut ordinariè & speciatim tunc venire solent

quando minimè de ea cogitatur. Nescitur, an ventura sit in pueritia, an in juventute, an in senectute, an de die, an de nocte, an quis sit obiturus morte naturali, an violentâ, an eo tempore, quo Deo est inimicus, an quo est amicus, & in gratia. Magnum tormentum est animæ peccatrici, considerare, quod mori oporteat, absque eo ut tempus præsciatur. Considera, tempus & horam mortis esse omni tempore, & omni horâ, quia singulis momentis mori possumus. Debere mori magna est poena, major tamen nunquam nôsse tempus.

AFFECTUS.

Dimitte me, O Deus amantissime, *Dimitte me, ut plangam paululum dolorem meum. Ah! Pœdet animam meam* Job. 10. v. 20.
vita mea. Ubi honores, ubi divitiæ, ubi scientiæ, tantoperè à me quæsitæ? Hodie sunt, & cras non comparent. *Dimitte ergo me, Deus meus, ut plangam stultitiam, & infipientiam meam. Ah miseram me & infelicem! O execrandam desidiam meam! O negligentiam nullo avo, nullis lachrymis, satis eluendam! Mors tam sit certa, tempus & hora tam incerta, & ego quasi horum omnium superior tam sceleratè vixerim? Omni momento mori possum, ergò omni momento parata ero. Vivam nunc, ut semper possim*

possim vivere. Quid, O miserabilis Anima mea! tibi proderit, divitijs abundasse, ab omnibus fuisse amatam, doctam, in honore existimatione, & respectu habitam, si de morte nihil de morte somnians in tua inopia, & desidia à morte impeteris? Quid utilitatis divitiarum, quid honores, quid felicitatis? Nihil profus. Id unum, & felicitate juvabit, fuisse ad mortem rite dispositam. Facecite ergo omnia hujus mundi blanda, proculeste divitiarum, procul honores, & scientiarum indebitè quasitarum, nolo vos persequi hac, nisi quantum ad Dei gloriam, & meam salutem fueritis proficuarum.

Fructus & proposita.

Quid aliud Divinam Providentiam tanta mortis incertitudine intendit, nisi se autumas, Anima devota, quare inde deducemus, quanta sollicitudine mortem nos præparare debeamus? Cur igitur, ita semper vivere, quasi quilibet ultimus tibi foret. Nunquam magis cavemus, quam dum præparationem hanc in medium quantum audactuli differrimus. Omnes errores in transitorijs hisce bonis commissi nulli sunt, desidia huic comparati enim solis terrenis, & ut plurimum temporali vita, privant, hæ vero cælestibus & æterna. Ne itaque desidia huic nimis indul-

indormias, nihil non age, ut eam penitus excutias, oculis identidem in peccati mortalis scditatem & horæ mortis incertitudinem coniectis, hoc enim facto, peccatum unicum æterni exitij causam studiosè declinabis, taliterque vives, ut nunquam truculentus ille hostis improvisam & incautam adoriri possit. Quod si forte in lethale aliquod peccatum lapsa fuisses, idque per sacramentalem Confessionem nec dum abluisses, quàm primum potueris id te facturam propone, adeò, ut si fieri possit, nec per momentum in eo permanear, ne forte morte præoccupata miserimè pereas. At! quid audio te lamentantem? opponis mihi, subinde nec tempus, nec occasionem deponendi peccatum tibi adesse.

Ah! miseram te. Sit, ut utroque, tum tempore, tum occasione, subinde sis destituta; En aliud remedium efficacissimum! Mox, ut peccaveris, actum contritionis elicitò, qui consistit in interno dolore de Deo summo bono offenso, cum efficaci proposito nunquam posthac Deum offendendi, omniàque peccata, quantum possibile fuerit, sacramentaliter deponendi, hoc si feceris, æque eris ad mortem parata, ac si sacramentaliter confessu fuisses, nec est, cur mortem improvisam formides, illis enim, qui verè de suis peccatis doluerint, & per confessionis, aut saltem contri-

contritionis lachrymas in gratiam Dei stituerint, mors nunquam est improquin potius avidissimè eam singulis mentis expectant.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima devota, me-
utilitatem, quæ ex meditatione
ris resultat; hac siquidem abi-
peccatum, unicum & summum hujus
malum, ut idcirco paternè monuerit Spiritus
Sanctus: *Memorare novissima tua, & in
num non peccabis.* Tantam sanè efficaciam
in se continet frequens hæc rememoratio
vel umbra peccati se insinuare nequeat
animam talibus cogitationibus intentan-
fenderit. Considera, corpus tam delicatum
tam benè nutritum, pulchrum, & vegetum
exiguo temporis intervallo pallere, de-
suo robore & emarcescere, oculi in di-
fas excavantur, quibus vitam humanam
condant. Corpus nec dum mortuum
nec cogitatur aliud, nisi ut ad sepulchrum
portetur inter cadavera proijciendum
mnes machinæ, omnes conceptus in
stabiliti in fumos abibunt. Internæ
passiones seu totidem vitæ peractæ
corpore migrabunt, quo autem successu
in cœlum, an in infernum, soli Deo
gnitum, quod ipsum tantas angustias

Eccles.

7. v. 40.

tiet, ut omnes quascunque excogitabiles
hujus mundi pœnas longissimè superet. *Me-*
morare ergò, Anima devota, novissima tua,
& in aeternum non peccabis.

AFFECTUS.

Siccine, amantissime JESU? ergone in
aeternum non peccabit, qui mortis se-
dulò fuerit recordatus? O mors! O de-
licia! O solatium meum! fugite, excussi te
ex corde, & animo meo, sed infelix, & mise-
ra. Ah! urina aluissem te semper in o-
mnibus cogitationibus, desiderijs, & affecti-
bus meis! beatissima jam essem ex omnibus
creaturis, quia Deo omnis boni objecto pro-
xima. Sed, O factum detestabile! elonga-
vi me à dilecto meo, respui, contempsi, ne-
glexi. Ah! peccavi! peccavi! & hoc, quia
novissimorum meorum non sum recordata.
Memorabor posthac, O Domine benignissi-
me, nil aliud cogitabo, nil in corde fovebo,
quàm quod à tua offensa me retrahere pote-
rit, mortem videlicet, & novissima mea. Ah
Deus meus! concede mihi gratiam, ut sem-
per mortis meminerim, ne tandem male mo-
riar. In mortem, in mortem, Anima mea,
omnes cogitationes tuas reflecte! hoc enim
facto semper benè vives, nec unquam time-
bis mortem, cum ijs duntaxat sit terribilis,
qui vix unquam de ea cogitant. Comprime
inor-

inordinatos affectus tuos, Anima mea, & pe
 tam tenerè amare corpus tuum certò mor
 moriturum. Ama te ipsam, te ipsam gita
 & excole, castiga corpus, in servitute excid
 ge, & tibi plenissimè subijcito, ne quid
 trando unà tecum æternum pereat. te ins
 pus fætïdum & abominabile! ergo nec
 rieris? si morieris, cur adeò foveam? corpo
 fovisse pœnitet, non fiet posthac, roici
 meus! Ad te, ad te incurvabo, & necid
 omnes cogitationes, omnes affectus mori
 deria mea. Facefcite jam sæculares re. S
 abite voluptates & carnales illecebra reges
 possum ultra vobis attendere, Deus quam
 objectum & illicium meum. morti
 ra, &
 erga v
 is, qu
 bi ab
 um D
 ter en
 hor

Fructus & proposita.

Anima devota, ne malè moriaris, is, qu
 semper mori, firmum statuend bi ab
 positum, semper de morte um D
 di; & certo teneas, impossibile ter en
 ut anima mortem consideret, & hor
 vat. Recordare, tot aliorum obitus
 Deo tibi propositos, non tantum, ut eo
 siderares, sed ut de tuo cogitares. Co
 ratio mortis est summa spiritus mag
 paucis plurima edocens. En! tibi pa
 rimum documentum, quod magistra
 continuò suggerit: *Declina à malo
 bonum!* facillimè siquidem à malo ab

& peccatis renuntiat, virtutique se dedit, qui
morti est intentus. Hanc ergò semper co-
gita, hujus imaginem è corde tuo nunquam
excidere permittas. Relinque Mundum, &
quidquid est in illo. Non est virtutis, mor-
te instante, Mundo valedicere, cum id coactè
& necessariò fieri debeat, relinquere autem
corpore adhuc valido & viribus integris, he-
roici animi, & magnæ virtutis est indicium,
nec id grave erit, aut difficile cogitanti, quod
mori debeat, & cum morte omnia relinque-
re. Si tandem, cur non modò, ubi adhuc est
reges meritorum? Vides Anima devotà,
quam exuberans fructus ex consideratione
mortis resultet? Ergo semper eam confide-
ra, & cresces in amore Dei, inflammaberis
erga virtutes, nec aliud quidpiam desidera-
bis, quàm propinquum ex hac vita decessum,
ubi ab omnibus mundanis libera æternùm
cum Deo vivas. Mortem considera, & sem-
per eris parata. Stude, ut vel singulis
horis, aut certè in obvijs peccandi
occasionibus tibi ipsi suggeras:

Morieris.

H

DIES

DIES QUARTUS

De Judicio Particulari

MEDITATIO QUARTA

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, anima devota, cogitationem mortis esse cogitationem particulariam respectu illius, quod tuo hoc corpore, animam expectat, Deo sistetur, particulare suum judicium tura. Considera, hoc ipsum particulare iudicium eo instanti futurum, eoque momento, quo anima è corpore migrabit. mentum, à quo pendet aeternitas. mentum horrendum, terribile, dum! ab hoc momento animæ pendet aeternitas. O cælum aeternum! O aeternum! O momentum! quo aegreditur aeternitatem. O momentum

AFFECTUS.

Ergo O anima mea! à tuo iudicari debebis, & tamen tamen cum curas? vita tua è momenta compacta; in uno momento debes uno ad tribunal sisti, & iudicari, quodnam ultimum vitæ tuæ momentum

futurum, & tamen tam negligenter vivis?
Ah miserabilem me! quæ tam exiguam rationem de vitæ meæ momentis inivi, & tamen ab unico momento omne bonum meum dependet. O momentum! O momentum! quàm semper præ oculis es habendum! Ah! Dirige Domine Deus meus in conspectu tuo omnia momenta vitæ meæ, ut in quovis momento ritè disposita coram te fiducialiter comparere possim.

Fructus & proposita.

A Nima devota, omni momento lucrari potes cælum, & infernum. Est igitur, cur omnia momenta magni æstimes. Discute interiora tua, & considera, quàm parum hæc momenta æstimaveris, dum singulis vitæ momentis tam fuisti incuria, & tepida, quasi non haberes, unde Deo Judici rationem redderes, aut tandem quodam momento ad judicium vocanda esses. Emendabis igitur vitam tuam, & cum in uno momento sis moritura, in uno ad judicium vocanda, atque id ipsum momentum penitus ignores, statue de omnibus momentis calculos subducere, & per omnia momenta vitam tuam benè instituire. Cum tepidam te, & à mundo tentatam adverteris, momentum hoc in memoriam revoca, & cogita,

gita, fortè hoc ipsum, quo tentaris, et
te pescis, ultimum esse, & hinc bene tra-
gendum, ne indisposita, culpabilis, & con-
tis vacua appareas.

PUNCTUM SECUNDUM

Considera, Anima devota, omnium
rum, ubi ubi commorata fueris
tibi in locum judicij, quia in omni
co mori potes, nec judicium hoc parti-
certo quodam loco est constrictum
terminatum, sed ille erit locus judicij
fuerit obitus tui; ubi mors filum vitæ
ciderit, ibi erit & tribunal tuum, sive
mari, sive in terra, sive in præruptis
tibus, sive in profundis vallibus, sive
biculo, sive in platea, sive in lectulo
denique in quavis obvia via. Nec ju-
le circumveniri, aut decipi poterit,
te invenerit, talem te judicabit, & qui
judicaverit, talis æternùm permanebis.
lus hic appellationi erit locus, cum
absolutissimus rerum omnium Dominus
taque ejus jurisdictio & auctoritas
majorem non agnoscat, nec legibus
alijs adstringi possit.

* * *

*

AFFECTUS.

AH! juste Judex, ausim te nunc compellere Dominum meum & Deum amantissimum. Scio quidem, & dolens fateor, sceleratam vitam me hactenus vixisse, scio, tam tui immemorem fuisse, ac si non omnia opera mea severâ tuâ lance esset trutinaturus. Perversis meis moribus fallibilem te & excæcandum judicem fabricare mihi volebam, sed, O me ipsam fallacissimam, deceptam & excæcatam! Video nunc & agnosco, quàm omnividens oculus tuus tenuissima quæque acutissimè rimetur & clarissimè intueatur. Miseram! quæ unquam in hoc Mundo securam me credidi, & tamen ubique, & omni tempore, severissimo tuo judicio fuerim supposita. Ah! anima mea, formida & contremisce omnimomento, & in omni loco, quia semper promptus adstat severus Judex, ut judicet te.

Fructus & proposita.

Satis, ni fallor, advertis Anima devota, quàm desipias, dum male vivis, si enim ante legitimum suum judicem constitutus, secluso omni respectu & timore, nihilominus perversè quis ageret, an non nimium audax & temerarius foret? Judex tuus severissimus

H 3

verissi-

minuta vitæ tuæ annotâsse, omnesque gressus tuos distinctè dinumerasse. *Nonne ipse Job. 31. considerat vias meas*, exclamabat Job iudicio v. 4. huic intentus, & *cunctos gressus meos dinumerat? si ambulavi in vanitate, & festinavi in dolo pes meus.* O quàm magna tum erit miseria animæ! Si ante se viderit Judicem iustum & rigorosum, Judicem omnia perfectissimè cognoscentem, Judicem, cuius sapientiæ nihil est occultum, Judicem, qui nec circumveniri, nec decipi potest. Quàm magnus erit ejus terror! cognoscat, omnes hujus vitæ desolationes non esse nisi consolationes respectu calamitatis, quàm tunc experietur. Pauper & inops peccatrix anima videbit vitam suam pessimè traductam annos in vitijs consumatos, seipsam propinquum infernalium flammarum pabulum. Ah! quantis angustijs infelix torquebitur, cum viderit iustum & inflexibilem Judicem, Judicem, qui nihil intueatur, nihil æstimet, nisi virtutes, quibus tamen illa careat.

AFFECTUS.

Quæ in hac tanta, tamque justij iudicij consideratione tibi mens, quæ cogitatio, Anima mea? vix obiter virtuti invigilas, & pleno cursu vitia sectaris; culpa tuæ sunt infinita, bona opera, vel nulla,

la, vel exigua, gratiæ à Deo concessæ sunt
 numeræ, ingratitude tua immensa, &
 multiplicabilis. Hæccinè reddidisti Deo
 tuo anima stulta & insipiens? an iste
 spirationum, ab amantissimo tuo Jesu
 missarum, est effectus? Hæcnè seria
 emendatio, ad quam tantoperè invitatus
 In quemnam miseriarum abyssum demersus
 sunt optimæ occasiones ad benè agendum
 concessæ? Istenè vocationis tuæ terminus
 Hæccinè pro tantis, tam immensis, &
 meritis bonis est retributio? O miseram
 ingritudinem nullis lachrymis satisfacere
 dam! Quid facies in die illo tremendo
 quando cœli, id est, nobilissimæ tuæ potestatis
 movendi sunt à terreno corpusculi tui
 lo? Revertere, revertere peccatrix
festina tempus, & memento finis vitæ tuæ
 memento extremi tui judicij, muta cogitationes
 & cogitationes tuas transitorijs voluptatibus
 nimium quantum immerfas, abhorre
 execrare peccatum omnis mali fontem
 originem, metue in hac vita, ne habeas
 formides coram Judice illo tam tremendo
 & rigoroso, ingemina affectus, & clamor
 ad Deum tuum, clama & invoca: *Non
 in judicium cum servo tuo Domine,
 non justificabitur in conspectu tuo
 omnis vivens.*

Eccles.

36. v.

10.

Fructus & proposita.

Quo securior, magisque consolata formidabilem illum diem opperiaris, stude in hac vita iusto semper amore constringi. Timor hic offendendi Deum, consolatio est, particularis iudicij terrorem & amaritudinem summoperè indulcorans. O quam insipienter agunt, qui timorem istum in annos seros reijciunt! Noli differre, Anima devota, ne forte morte præoccupatâ subito ad strictissimum examen avoceris, ibique minùs habens inventa plectaris poenitentia æternum duraturâ. Si salvari cupis, si suffragia expetis, Christianas virtutes amplectere. Hæ, anima devota, hæ erunt patronus, hæ via, hæ clavis ad vitam æternam, sine his actum agis, quidquid agis. Hoc igitur statim momento excita ingentem de peccatis dolorem, cogita de comparandis virtutibus, examina omnes cogitationes, omnes motus, omnia verba & nutus, propone adhuc in vivis severam subire poenitentiam, ne Judex habeat, quod in tremendo illo die castiget. Ne tamen credas, hoc ipsum propositum efficax futurum, si divinam opem non imploraveris, quâ succurrente mentis oculi operiantur, quibus penitiùs intropicias, quàm sit terribile, ante severum tribunal sisti debere. Memorare diem hunc,

H 5

Anima

Anima devota, memorique mente sapientia volue, & cordatè tibi promitto, sed hanc memoriam adeò tibi profuturam toto nisu sis allaboratura, quatenus perfunditùs eradicatis virtutes implantentur. Judicem adventurum suavi suo odore volum reddituræ.

DIES QUINTUS.

MEDITATIONES

Pro via illuminativa.

Anima devota, in via purgativa nihil progressa, ejurato per penitentiam peccato, & omnibus execratis, quæ sunt offensa Dei, unacum omnibus occasionibus ad eundem offendendum inducere valentibus, aliam viam queritur, quâ mediante ad perfectionem quam suspirat, devenire possit, & hæc est illuminativa.

Via hæc incessu non est tam difficilis quàm erat purgativa, quia anima, gravitate culparum liberata, melius est disposita, & consequenter facilius peragitur, velociusque ad montem perfectionis ac vitæ sanctimoniam progreditur. Illam tamen negare, quin & hæc suas dicitur.